

Arrest

**nr. 54 364 van 14 januari 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 29 oktober 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 20 september 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond wordt verklaard en van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, ter kennis gebracht op 29 september 2010.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 december 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 januari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. VINOIS, die loco advocaat E. DELVAUX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Indiase nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op X.

Op 14 april 2009 dient de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Op 3 november 2009 dient de verzoekende partij een eerste actualisatie van haar aanvraag om machtiging tot verblijf in. Op 15 december 2010 ontvangt de stad Hasselt een nieuwe actualisatie van de aanvraag om

machtiging tot verblijf. Ook op 10 september 2010 dient de verzoekende partij een actualisatie van haar aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in. Op 20 september 2010 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de aanvraag van de verzoekende partij ontvankelijk, doch ongegrond te verklaren. Dit is de eerste bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

“in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Reden:

De redenen die aangehaald worden om het verblijf toe te staan zijn onvoldoende :

Betrokkene haalt aan dat hij als niet-begeleide minderjarige in België aankwam. Hij liep school aan het Technicum te Sint-Truiden in het schooljaar 2005-2006. Tijdens het schooljaar 2006-2007 volgde hij les aan het Provinciaal centrum voor Moderne Talen te Hasselt. Hij spreekt en schrijft Nederlands. Er zouden geen negatieve tegenindicaties zijn en hij zou nooit in aanraking geweest zijn met de openbare ordediensten. Hij heeft zich met eigen middelen weten te handhaven. Volgens de advocaat van jongeheer D.(...) komt hij in aanmerking voor punt 1.2 (onredelijk lange asielprocedure met inbegrip van de procedure bij de Raad van State en/ of de regularisatieprocedure van in totaal meer dan 5 jaar) en voor punt 2.8 A (ononderbroken verblijf van 5 jaar waarbij de periode van 5 jaar in tegengestelde richting vanaf 15 december 2009 wordt berekend + duurzame lokale verankering) van de vernietigde instructie van 19 juli 2009. Betrokkene bevindt zich naar eigen zeggen in een prangende humanitaire situatie gezien hij behoort tot een kwetsbare groep doordat hij het Rijk binnenkwam als niet-begeleide minderjarige.

Zoals algemeen bekend, werden de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathélet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene is inmiddels meerderjarig. Hij toont niet aan dat hij zich nu in een prangende humanitaire situatie zou bevinden ten gevolge het feit dat hij als minderjarige het Rijk binnenkwam. Betrokkene behoort niet tot een kwetsbare groep. Hij is immers reeds meer dan 21 jaar. Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag werd afgesloten op 27.03.2006 met een beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, hem ter kennis gebracht op datum van 28.03.2006. Tot zolang betrokkene minderjarig was zou hij op Belgisch grondgebied kunnen getolereerd worden. Echter, van zodra hij meerderjarig werd, diende hij zelf alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting te voldoen om het land te verlaten. Uit een eventuele gunstmaatregel dat betrokkene gedoogd wordt zolang hij minderjarig is, kunnen geen rechten geput worden.

Het feit dat betrokkene tijdens zijn asielinterview zelf verklaart dat hij sinds 23.04.2005 - en niet van december 2004 zoals de advocaat beweert - in België verblijft, dat hij school liep van 2005 tot 2007, dat hij Nederlands kan spreken en schrijven, dat er nooit negatieve tegenindicaties aanwezig waren, dat hij nooit in aanraking kwam met de openbare ordediensten en zich met eigen middelen heeft weten te handhaven is bewonderenswaardig maar kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.

Betrokkene beroept zich – door middel van indiening van het typeformulier voor regularisatie – op de criteria van de instructies van 19.07.2009, waarbij werd aangekruist dat hij meent zich te kunnen beroepen op een onredelijk lange asielprocedure, met inbegrip van de procedure bij de Raad van State en/of de regularisatieprocedure.

Betrokkene voldoet echter niet aan de gestelde voorwaarden om hiervoor in aanmerking te komen. Hij diende een asielaanvraag in op 26.07.2005, die werd afgesloten op 28.03.2006 met de beslissing van het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen, hem betekend op 28.03.2006. Vervolgens diende betrokkene een beroep in tegen deze beslissing bij de Raad van State, dat werd afgesloten op 12.10.2009. In totaal duurde de asielprocedure van betrokkene, procedure bij de Raad

van State inbegrepen, 4 jaar 2 maanden en 27 dagen en dus niet de vooropgestelde 5 jaar die noodzakelijk zijn om in aanmerking te komen voor regularisatie op basis van punt 1.2. Betrokkene had eveneens geen aanvraag tot regularisatie hangende op 18.03.2008.

Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009. Hij heeft echter een te kort verblijf om hierop aanspraak te kunnen maken. Hij voldoet niet aan de voorwaarde van de duur van het verblijf. Dit element kan niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden. De periode van 5 jaar wordt namelijk in tegengestelde richting berekend vanaf 15 december 2009. Hij beweert tijdens het asielinterview dat hij België binnenkwam op 23.04.2005. Om in aanmerking te kunnen komen voor punt 2.8A had hij reeds voor 15.12.2004 in België moeten verblijven.

Qua verblijfsduur zou betrokkene eventueel in aanmerking kunnen komen voor punt 2.8B van de vernietigde instructies van 19.07.2009. Echter, om hierop eventueel aanspraak te kunnen maken, moet een behoorlijk ingevuld arbeidscontract worden voorgelegd. Dit doet betrokkene niet."

Op 29 september 2010 wordt eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten aan de verzoekende partij uitgereikt. Dit is de tweede bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

"De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980).

° Betrokkene werd niet als vluchteling erkend bij beslissing tot weigering van de erkenning door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op datum van 27.03.2006, hem ter kennis gebracht op datum van 28.03.2006.

° Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV d.d. 22.11.2005, hem ter kennis gebracht op 23.11.2005. Hij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal in het land."

2. Over de ontvankelijkheid

2.1.1. De verzoekende partij vordert ook de nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten dat haar op 29 september 2010 uitgereikt werd.

2.1.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt vast dat overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de Vreemdelingenwet slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

De verzoekende partij heeft geen belang bij de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing. Een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten belet immers niet dat de verzoekende partij onder de gelding valt van een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, met name het bevel van 11 maart 2007 dat steunt op de miskennis door de verzoekende partij van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en van het bevel om het grondgebied te verlaten van 9 december 2008 dat steunt op artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet omdat de verzoekende partij langer verblijft in het Rijk dan overeenkomstig de in artikel 6 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat zij deze termijn niet overschreden heeft en het feit dat de verzoekende partij niet als vluchteling erkend werd en geen subsidiare beschermingsstatus verkregen heeft. Deze bevelen zijn definitief, daar tegen deze bevelen om het grondgebied te verlaten geen beroep tot nietigverklaring ingesteld werd. Deze bevelen kunnen nog steeds uitgevoerd worden door de verwerende partij. De verzoekende partij zou hieraan derhalve vooralsnog gevolg dienen te geven. De gevorderde vernietiging kan bijgevolg geen nuttig effect sorteren zodat de verzoekende partij niet getuigt van het rechtens vereiste belang (RvS 2 oktober 2003, nr. 123 774; RvS 11 mei 2005, nr. 144 319; RvS 19 april 2007, nr. 170 162; RvS 7 februari 2008, nr. 2100 (c)). Het beroep met betrekking tot het bevel om het grondgebied te verlaten van 29 september 2010 is onontvankelijk.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 7 en 9bis van de Vreemdelingenwet en van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheidsverplichting, het redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel.

3.1.1. De verzoekende partij adstrueert haar middel als volgt:

“Betrokkene beroept zich inderdaad op het criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009. Hij heeft echter een te kort verblijf om hierop aanspraak te kunnen maken. Hij voldoet niet aan de voorwaarde van de duur van het verblijf. Dit element kan niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden. De periode van 5 jaar wordt namelijk in tegengestelde richting berekend vanaf 15 december 2009. Hij beweert tijdens het asielinterview dat hij België binnenkwam op 23.04.2005. Om in aanmerking te komen voor punt 2.8A had hij reeds voor 15.12.2004 in België moeten verblijven.

Qua verblijfsduur zou betrokkene eventueel in aanmerking kunnen komen voor punt 2.8B ‘van de vernietigde instructies van 19.0.2009. Echter, om hierop eventueel aanspraak te kunnen maken, moet een behoorlijk ingevuld arbeidscontract worden voorgelegd. Dit doet betrokkene niet.

Verzoeker laat gelden dat hij wel degelijk sedert begin december 2004 in België verblijft.

In de motivering van de beslissing van de CGVS dd 23 maart 2006 stelt deze dat er onduidelijkheid heerst over de vertrekdatum uit India, de aankomstdatum in België en de daaraan gekoppelde asielaanvraag. “Aanvankelijk beweerde u inde december 2005 India te hebben verlaten en u asielaanvraag te hebben ingediend in april 2005. Even later meende u dat u in december 2004 India verlaten had en dat u op 23 april 2005 in Frankrijk arriveerde. Rekening houdend met uw eerdere verklaring dat u rechtstreeks vanuit Bombay via een korte transit in Abudabi in Frankrijk arriveerde, confronteerde het CGVS u opnieuw met uw verklaringen en stelde U India te hebben verlaten in april 2005. Dezelfde maand zou U naar België gekomen zijn.”

De reden voor deze tegenstrijdigheden ligt in het feit dat verzoeker inderdaad als niet begeleide minderjarige vreemdeling begin december 2004 naar België is gekomen, om daar bij landgenoten te verblijven in een pand gelegen te 3800 Sint-Truiden,(...). In dit pand heeft de politie van Sint-Truiden dan in de loop van 2005 een woonstcontrole uitgevoerd, waarbij vastgesteld werd dat verzoeker daar illegaal verbleef; Verzoeker heeft daarna asiel aangevraagd in België. In verwarring gebracht door de interviewer durfde verzoeker niet meer volhouden dat hij reeds meer dan zeven maanden in België verbleef.

Verzoeker zal in de loop van de procedure bewijs bijbrengen van de woonstcontrole door de politie in 2005.

De Staatssecretaris heeft onvoldoende rekening gehouden met het gegeven dat verzoeker reeds in tempore non suspecto een verklaring heeft afgelegd waarbij melding gemaakt werd van een verblijf in België in december 2004

Verzoeker kon dus terecht aanspraak maken op het criterium 2.8 A van de instructie van 19.07.2009.

Verzoeker maakt aanspraak op criterium 2.8 B nu hij een behoorlijk ingevuld arbeidscontract bi brengt.

Verzoeker heeft op 14.04.2009 een aan vraag om machtiging tot verblijf cfr. art. 9 bis Vr W ingediend.

Artikel 9 bis

(...)

Verzoeker gaf in zijn actualisatie regularisatieaanvraag dd. 14.04.2009 de buitengewone omstandigheden weer dewelke hem noodzaakten om de machtiging tot verblijf aan te vragen bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Vervolgens werd een verzoek tot actualisatie ingediend — november - december 2009.

Verzoeker heeft zich goed geïntegreerd in de Belgische samenleving en nooit enig gevaar gevormd heeft voor de openbare orde. Hij is een zeer nette en verzorgde jongeman. Hij spreekt Nederlands. Hij heeft Nederlands les gevolgd (zie stukken).

Verzoeker is de mening toegedaan dat er in zijnen hoofde geen tegen indicaties voor regularisatie zijn.

Hij verwees naar de attesten van werkgevers die hem willen te werkstellen zodra hij over een arbeidskaart/verblijfsvergunning beschikt en verblijf van meer dan 5 jaar in België. In de initiële regularisatieaanvraag waarvan actualisatie in november en december 2009 verwees verzoeker expliciet naar artikel 9 bis Vr. W..

De Staatssecretaris gaat voorbij aan het feit dat vermelde getuigenverklaringen en verklaringen van gedane sollicitaties alsmede de integratie van verzoeker, zijn talenkennis en werkbereidheid, zijn lokale verankering net nu die bijzondere omstandigheden zijn dewelke onder de toepassing van artikel 9 bis Vr. W. vallen.

De Staatssecretaris gaat voorbij aan het feit dat de regularisatieaanvraag gebaseerd was op criterium 2.8A en 2.8 B van de —vernietigde- instructie van 19 juli 2009 en op artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet in haar algemeenheid;

De Staatssecretaris wijst de regularisatieaanvraag af omwille van het feit dat verzoeker niet beantwoordt aan criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19juli 2009, doch gaat niet in op de algemene vraag tot regularisatie omwille van buitengewone omstandigheden (van o.a. humanitaire redenen) dewelke verzoeker had aangehaald in de vraag om machtiging tot verblijf (regularisatieaanvraag).

Aldus heeft de Staatssecretaris zijn beslissing foutief, minstens onvoldoende gemotiveerd.

De Staatssecretaris schendt dan ook de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Verzoeker dient het grondgebied te verlaten uiterlijk binnen de dertig dagen na de kennisgeving. Dit bevel - bijlage 13 – werd verzoeker betekend op 29.09.2010.

Het is onmogelijk op een dergelijke korte periode de nodige schikkingen te treffen om het land te verlaten (zelfs met de hulp van de Internationale Organisatie voor Migratie — IOM), nu hij sedert 2004 in België woont en hier het centrum van zijn belangen heeft gevestigd. Verzoeker heeft hier tal van goederen, meubels en dergelijke meer

De Minister weet dit zeer goed en had hiermee rekening dienen te houden. Zijn handelswijze is onredelijk en onzorgvuldig.

De motivering van de gemachtigde van de Minister komt niet als redelijk voor.

Door verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen schendt de Minister de algemene rechtsbeginselen en de beginselen van behoorlijk bestuur.

Dat in de bestreden beslissing worden geschonden de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen,

het artikel 7 en 9 bis van de Wet van 15.12.1980;

de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheidverplichting en het redelijkheidsbeginsel, en het proportionaliteitsbeginsel.”

3.1.2. De verwerende partij stelt dat bij lezing van de bestreden beslissing genoegzaam blijkt dat de inhoud daarvan de verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag vermeld zijn. De verwerende partij vervolgt dat de aanvraag van de verzoekende partij wel degelijk onderzocht werd in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Dit blijkt uit de eerste bestreden beslissing zelf. Voorts wijst de verwerende partij erop dat ze over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid beschikt. Ook stelt de verwerende partij dat de instructies van 19 juli 2009 een verduidelijking inhouden van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De verwerende partij meent dat de verzoekende partij de herbeoordeling van haar aanvraag beoogt en dat in dit opzicht het middel niet kan aangenomen worden. De verwerende partij vervolgt dat de verzoekende partij niet ernstig is waar zij tracht aan te tonen dat ze wel vijf jaar ononderbroken in België verblijft. Zoals uit de stukken van het administratief dossier blijkt, heeft de verzoekende partij zelf aangegeven dat zij het Rijk binnengekomen is op 23 april 2005. Voorts blijkt evenmin uit het administratief dat de verzoekende partij een arbeids-overeenkomst heeft neergelegd voor het nemen van de bestreden beslissing, waardoor de verzoekende partij de verwerende partij niet kan verwijten hiermee geen rekening te hebben gehouden.

3.1.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De eerste bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van deze beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat de aanvraag van de verzoekende partij ongegrond is, daar zij niet aantoonde in een prangende humanitaire situatie te zitten, de verzoekende partij tijdens haar asielinterview zelf verklaarde dat zij sinds 23 april 2005 in België verblijft, dat de totale duur van haar asielprocedure en de procedure voor de Raad van State niet onredelijk lang geduurd heeft, dat zij niet voldoet aan het criterium 2.8.A van de instructies van 19 juli 2009 daar zij nog geen vijf jaar in België verblijft en dat zij evenmin voldoet aan het criterium 2.8.B van de instructies van 19 juli 2009 daar zij geen arbeidscontract ingediend heeft.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit

louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164 171 en 27 juni 2007, nr. 172 821).

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105 103).

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het enig middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Nazicht van de materiële motiveringsplicht houdt in casu eveneens nazicht in van de aangevoerde schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101 624).

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet bepaalt als algemene regel dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Luidens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, het hem evenwel worden toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

In casu werden de buitengewone omstandigheden aanvaard, maar werd de aanvraag ongegrond verklaard.

De Raad wijst erop dat de gemachtigde van de staatssecretaris van Migratie- en asielbeleid in het kader van de beoordeling van een aanvraag die overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd ingediend een zeer ruime appreciatiebevoegdheid heeft (RvS 31 januari 2001, nr. 92 888).

In de bestreden beslissing wijst de verwerende partij op de vernietiging door de Raad van State van de instructies van 19 juli 2009 maar wijst zij ook op het feit dat de staatssecretaris zich geëngageerd heeft om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie, zoals beschreven in de instructies, te blijven toepassen. Voorts merkt de Raad op dat bij de beoordeling van de gegrondheid van het beroep de Raad zich niet vermag in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de gegrondheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen. In casu heeft de verwerende partij, gebruik makend van haar ruime discretionaire bevoegdheid, de aangehaalde argumenten beoordeeld, rekening houdende met de criteria zoals bepaald in de instructies van 19 juli 2009 daar de verzoekende partij in haar aanvraag om machtiging tot verblijf zelf uitdrukkelijk de toepassing heeft gevraagd van de criteria zoals bepaald in de instructies van 19 juli 2009.

Vooreerst stelt de verzoekende partij dat ze in verwarring gebracht werd door de interviewer bij haar asielaanvraag, waardoor ze niet meer durfde vol te houden dat zij destijds meer dan zeven maanden in België was. De Raad stelt vooreerst vast dat uit de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 maart 2006 inderdaad blijkt dat zij tegenstrijdige verklaringen omtrent haar aankomstdatum in België afgelegd heeft en dat de Raad van State bij arrest van 29 september 2009 met nummer 196 465 het beroep tot nietigverklaring van de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verworpen heeft. Daarenboven brengt de verzoekende partij heden ten dage geen begin van bewijs bij dat zij inderdaad begin december 2004 naar België gekomen is. Ook maakt de verzoekende partij niet duidelijk met welke verklaring de verwerende partij geen rekening gehouden heeft. Bijgevolg maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat ze sinds december 2004 in België verblijft. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat ze voldoet aan het criterium 2.8.A. Het is dan ook geenszins onredelijk dat de verwerende partij is uitgegaan van een verblijf dat een aanvang nam in april 2005.

Waar de verzoekende partij voorhoudt dat ze aanspraak kan maken op criterium 2.8.B nu ze een behoorlijk ingevuld arbeidscontract bijbrengt, wijst de Raad erop dat uit het administratief dossier niet blijkt dat ze deze stukken voor het nemen van de bestreden beslissing bijgebracht heeft. Bijgevolg kan ze de verwerende partij niet verwijten hiermee geen rekening te hebben gehouden. Voorts wijst de Raad erop dat hij in het voorliggend geschil overeenkomstig artikel 39/2 van de Vreemdelingenwet optreedt als annulatierechter. Met het bijbrengen van deze documenten vraagt de verzoekende partij in wezen een nieuwe feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak. Het opportuniteitsonderzoek behoort niet tot de bevoegdheid van de Raad.

Voorts herhaalt de verzoekende partij een aantal elementen uit haar aanvraag en stelt ze dat er in haren hoofde geen tegenindicaties bestaan om gemachtigd tot verblijf te worden, zodat zij in wezen haar beoordeling in de plaats stelt van de beoordeling gedaan door de verwerende partij. De aangevoerde kritiek geeft te dezen aldus weliswaar blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt te dezen de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort.

Waar de verzoekende partij stelt dat de verwerende partij voorbijgaat aan het gegeven dat de aanvraag om machtiging tot verblijf zowel op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, als op grond van de instructies van 19 juli 2009 werd ingediend, en de beoordeling niet plaatsvond in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat de kritiek berust op een verkeerde lezing van de bestreden beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk aan dat ze in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd genomen. Voorts wordt in de bestreden beslissing gesteld dat de aangehaalde elementen van integratie (met name schoollopen van 2005 tot 2007, volgen van lessen Nederlands, dat er nooit tegenindicaties aanwezig waren, dat verzoeker nooit in aanraking kwam met de openbare ordediensten en zich met zijn eigen middelen wist te handhaven) op zich niet voldoende zijn om tot verblijf in België gemachtigd te worden. Eveneens wordt in de bestreden beslissing uiteengezet waarom het gegeven dat de verzoekende partij als minderjarige niet-begeleide vreemdeling naar België kwam onvoldoende is om tot verblijf gemachtigd te worden. Bovendien wordt in de bestreden beslissing ook gemotiveerd waarom de duur van de asielprocedure en de duur van de behandeling bij de Raad van State niet onredelijk lang is en daarom niet tot machtiging tot verblijf kan leiden. Bijgevolg werd de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beoordeeld en niet enkel op grond van de criteria 2.8. A en B van de instructies van 19 juli 2009.

Waar de verzoekende partij stelt dat de verwerende partij in casu niet ingaat op *“de algemene vraag tot regularisatie omwille van buitengewone omstandigheden (van o.a. humanitaire redenen) dewelke de verzoekende partij had aangehaald in de vraag om machtiging tot verblijf (regularisatieaanvraag)”* wijst de Raad erop dat dit berust op de verkeerde lezing van de bestreden beslissing. In casu werd de aanvraag van de verzoekende partij ontvankelijk, doch ongegrond verklaard. Bijgevolg werden de door de verzoekende partij aangevoerde buitengewone omstandigheden (waaronder gevaar voor leven) in de aanvraag en aanvullingen door de verwerende partij weerhouden. De Raad wijst erop dat wanneer een aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk verklaard wordt, dit niet inhoudt dat de aanvraag tevens gegrond dient verklaard te worden. De Raad herhaalt dat de buitengewone omstandigheden niet mogen worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in. De verzoekende partij toont voorts geen belang aan met betrekking tot de grieven die betrekking hebben op het ontvankelijkheidsaspect van de bestreden beslissing, daar de aanvraag ontvankelijk verklaard werd.

Voor het overige laat de verzoekende partij na met concrete elementen aan te duiden op welke wijze de bestreden beslissing de motiveringsplicht schendt.

De verzoekende partij maakt derhalve met haar grief niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover verweerder beschikt krachtens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

Het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126 520). Er dient te worden besloten dat de verwerende partij is overgegaan tot een belangenafweging, zoals duidelijk blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing, en dat zij hierbij niet kennelijk onredelijk heeft gehandeld. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is, zoals blijkt uit wat voorafgaat.

Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel die door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135 618). De verzoekende partij voert in haar verzoekschrift de schending aan van artikel 7 van de Vreemdelingenwet zonder evenwel op voldoende en duidelijke wijze een omschrijving te geven van de wijze waarop deze regel geschonden werd. Er dient te worden vastgesteld dat dit onderdeel van het middel geen middel is in de zin van de voornoemde bepaling en derhalve onontvankelijk is. Ten overvloede toont de verzoekende partij geen belang bij de grief dat de termijn tussen de kennisgeving en het verlaten van het land te kort is nu inmiddels verschillende maanden zijn verstreken.

Het middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Het beroep gericht tegen de tweede bestreden beslissing is onontvankelijk en de verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien januari tweeduizend en elf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN